

Durven het initiatief nemen - Een golf van solidariteit

Deze zomer was ik met een twintigtal mensen uit Luxemburg (Groothertogdom) ingeschreven voor de Mariapolis (intergenerationele ontmoeting van Focolare) in Gemünd in de Eiffel, Duitsland. Maar twee weken voor ons vertrek werd ons programma op de kop gezet door de verwoestende overstromingen in de regio. De jeugdhierberg die onderdak moest bieden aan de deelnemers werd verwoest en het hotel dat voorzien was voor de bijeenkomsten werd een opvangcentrum voor slachtoffers van de overstromingen.

Ook Luxemburg was op sommige plaatsen overstroomd, maar in België, in de streek van Luik, zijn de huizen, straten en wijken die door de stortregens en de overstromende rivieren zijn verwoest, ontelbaar. Toen ik de oproep om hulp voor deze regio ontving, besepte ik dat deze aan mij persoonlijk gericht was, dat broeders en zusters niet al te ver van mijn huis dringend hulp nodig hadden. En dat ik de slogan van het jaar "durf initiatief te nemen" in praktijk kon brengen. Ik heb onmiddellijk contact opgenomen met Myriam, een vriendin die in de buurt van Luik woont, om meer informatie te krijgen en na te gaan wat nuttig zou kunnen zijn. Vervolgens heb ik de oproep via WhatsApp aan al mijn kennissen doorgegeven en hun aangeboden dat ik naar de plaats zou gaan om de gevraagde producten af te geven.

Dit was het begin van een echte golf van solidariteit. Mijn man bood aan me te vergezellen op de rit naar België. Iemand anders belde om te zeggen dat ze wat producten had opgehaald, maar dat ze niet de middelen had om ze naar mijn huis te brengen. Een andere persoon bood aan de producten bij verschillende mensen op te halen. Nog een andere persoon zei dat hun tweedehandswinkel kleding kon leveren. Eén persoon verzekerde ons dat ze door haar ziekte niet meer de kracht had om ons concreet te helpen, maar dat ze zou bidden...

Het was indrukwekkend, ik kon zien dat door dit initiatief een golf van solidariteit en liefde was ontstaan. Ik kon zien dat niet alleen ik, maar wij allemaal de geest van de Mariapolis in Gemünd beleefden, die als thema had: "tijd nemen om samen te leven - durven ... zijn! ... vertrouwen! ... zet jezelf in."

Bovendien, elke keer als iemand spullen bij ons thuis kwam afleveren, was het net **een "Mariapolis thuis" bijeenkomst**. Iemand vertelde mij dat wij door het Corona-virus een beetje sedentair waren geworden, maar deze ervaring heeft ons doen opstaan om ons meer voor de verenigde wereld in te zetten.

In augustus zijn we verschillende keren naar Chênée geweest met onze auto's vol nuttige dingen. Wat een vreugde om onze vrienden uit Rotselaar te zien die ook met eerste levensnoodzakelijke producten en toestellen waren aangekomen! En wat een onthaal kregen we ter plaatse, mensen die een maand geleden nog vreemden waren, zoals Delphine, de hulporganisatrice, is ons zeer nabij geworden. We zagen familiebanden ontstaan. Tijdens de gesprekken vroeg Delphine ons steeds wat we zouden meebrengen en wanneer we in Chênée aankwamen kregen we de lijst met mensen die we moesten contacteren. Het was straf voor ons om rechtstreeks geconfronteerd te worden met het lijden van hen die alles verloren hebben. Sommigen spraken over hun verblijf in een hotel, waar zij niet konden koken en gedwongen waren de maaltijden te laten bereiden door het Leger des Heils.

Het was indrukwekkend: de mensen die we in Chênée ontmoetten waren niet wanhopig.

Onze bedoeling was geweest hoop te brengen aan hen die alles verloren hebben en wij vonden zelf vreugde, de vreugde van wie geeft. Het deed me denken aan **het "Woord van Leven" van juni** dat beloofde dat wie anderen vreugde brengt, die zelf ook zal vinden.

Astrid, Troisvierges